

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce: **K.A.**, státní příslušnost Ukrajina, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.7.2013 č. j. OAM-130/ZA-ZA06-K01-2012, **ve věci udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 1.7.2013 č. j. OAM-130/ZA-ZA06-K01-2012 žalované Ministerstvo vnitra České republiky (dále jen ČR) zamítlo žádost žalobce o mezinárodní ochranu podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Po provedeném dokazování vzal žalovaný správní orgán za objasněno, že žalobce uváděl jako důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany obavu ze msty osob, proti kterým v České republice svědčil v rámci trestního řízení. Tento důvod žalovaný neuznal jako relevantní pro udělení mezinárodní ochrany ani doplňkové mezinárodní ochrany, a proto rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany ani doplňkové ochrany žalobce podle shora citovaných zákonných ustanovení.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, ve které uvedl, že se domnívá, že žalovaný v předchozím řízení porušil ust. § 12 a § 14a zákona o azylu, když uvedl skutečnosti dosvědčující, že mu hrozí pronásledování a porušil i ust. § 50 odst. 4, podle kterého správní orgán hodnotí podklady podle své úvahy a pečlivě přihlíží k tomu co v řízení vyšlo najevo. Žalobce poukázal na to, že při pohovoru s žalovaným uvedl, že si na Ukrajině vyřídil přes agenturu potřebné doklady pro práci v České republice. Po příjezdu na ně čekal muž, který jim odebral pas a odvezl je na ubytovnu. „Klienti“ po něm požadovali další peníze za ubytování a služby, dostali přidělenou jinou než přislíbenou práci. Žalobce se obrátil na neziskovou organizaci a posléze na policii, přičemž byl zařazen do programu na ochranu svědků. V další části žaloby žalobce popsal jaká je běžná praxe a postup „klientského systému“, který je ovládán mafií napojenou na policii. Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí vůbec nezabýval podstatou a fungováním tohoto „klientského systému“, který je jednou z příčin obav žalobce a jehož obětí se stal. Jeho matka se obrátila několikrát na policii na Ukrajině, ale ta se jejím podáním nezabývala. Žalobce má proto strach ze msty, protože na Ukrajině spolupracuje mafie se státní správou, zejména policií, která je zkorumpovaná. Pokud by žalovaný vzal v úvahu jeho námitky, došel by k závěru, že v jeho případě lze aplikovat ust. § 12 popř., § 14a zákona o azylu a azyl nebo minimálně doplňkovou ochranu by mu udělil. Navrhoval, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 12.8.2013 popíral oprávněnost námitek uváděných žalobcem a odkázal přitom na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobce a na samotné vydané rozhodnutí. Žalovaný postupoval v souladu s příslušnými právními normami a procesně správným způsobem. Žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a to, že nedospěl k závěru, že žalobci je možno udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Dodal, že pokud se žalobce obává návratu do vlasti kvůli mafii a nemožnosti získat ochranu, odkazuje na zprávu MZV USA a konstantní judikaturu soudu, že neutěšená situace v oblasti korupce na Ukrajině sama o sobě nezakládá důvod k udělení azylu ani doplňkové ochrany. Navrhoval proto zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 1.7.2013 č.j. OAM-130/ZA-ZA06-K01-2012, připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce postupoval přitom krajský soud podle ust. § 65 a násl. s.ř.s., tj. ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobce při pohovoru k žádosti dne 14.5.2012 odpověděl na otázku, z jakých důvodů opustil svou vlast to, že odjel v létě 2011 z ekonomických důvodů, kdy se rozhodl, že bude pracovat v Evropě. Jiné důvody neměl. Na otázku, z jakých důvodů žádá o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že on i bratr se obávají o své životy, stejně tak i o svoji rodinu a příbuzné. On i bratr svědčili proti firmě Mezins, kterou policie chtěla obvinít z obchodování s lidmi. Asi před měsícem a půl je na Ukrajině hledali nějakí lidé. Všechny jejich nepřijemnosti začaly kvůli uvedené firmě. Vzali jim cestovní pasy, kvůli

čemuž se nemohli na policii zaregistrovat. Ubytování měli zajištěno, avšak museli si ho zaplatit. Čekali na vrácení pasů čtyři dny, policie jim doporučila, aby se obrátili na ambasádu, zajistili si doklady k návratu na Ukrajinu a odjeli. To se jim nelíbilo a nepomohlo jim ani další oddělení policie, které jim doporučilo obrátit se na vedení firmy. Další den za nimi přijel ředitel firmy M. s tím, jakže si to představují, proč si chodí stěžovat a že každý mu dluží 1.000 USD, což si musí odpracovat. Říkal, že má své lidi u české policie i na Ukrajině a že mu prý nic nedokážou. Poté začali pracovat na stavbě v mrazu a bez teplého oblečení. Když si stěžovali u M., jednal s nimi sprostě a vyhrožoval jim. Policie chtěla firmu obvinít z obchodování s lidmi a on spolu s bratrem proti této firmě svědčil. Na Ukrajině je hledali nějací lidé, podle slov sousedky to nebyli místní a vyptávali se na ně doma. Česká republika je pro žalobce cílovým státem, chtěl by zde mít vlastní firmu, pracovat a žít. V případě návratu na Ukrajinu se obává pomsty ze strany zmíněné firmy. Na Ukrajině působí agentura, která firmě patří a firma tam má mnoho svých lidí na vlivných místech. Matka žalobce se na Ukrajině obrátila na policii i službu Bezpečnosti Ukrajiny. Ukrajinská policie však nechtěla na tomto případě s českou policií spolupracovat. Ví, že u ukrajinské policie pracují lidé, kteří si tyto „firmy koupili“ a někteří se snaží zastrašit jeho blízké a na Ukrajině ho v současné době hlídají. Do vlastnoručně psaného prohlášení o důvodech podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že je v současné době ve velmi složité a psychicky náročné situaci. Po té, co mu nebylo prodlouženo vízum jako tajnému svědku proti firmě MBT (Ukrajina) a Mezins (Česká republika), které Policie ČR podezírá z obchodování s lidmi, se velmi bojí návratu na Ukrajinu. Má obavy o život a zdraví svoje i svých příbuzných. Ví, že u policie na Ukrajině jsou pracovníci koupeni těmito firmami, kteří se snažili zastrašit jeho blízké a kteří jej v současné době hledají. Nemůže na Ukrajině počítat s pomocí policie, u které žádala pomoc žalobci i jeho bratru jejich matka, avšak žádná opatření z její strany učiněna nebyla. Z obsahu správního spisu žalovaného dále vyplývá, že dne 30.5.2012 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V rámci tohoto pohovoru žalobce v podstatě opakoval stejné důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany a dodal, že i v době svého pobytu v České republice jezdil pravidelně na Ukrajinu navštěvovat rodinu, má tam i syna, který žije u jeho matky. Jeho rodiče jsou již staří a naposledy byl žalobce na Ukrajině na pohřbu svého otce. K situaci svých rodinných příslušníků uvedl, že kvůli němu potíže nemají. Během pobytu na Ukrajině se na policii kvůli potížím neobracel, tady hovořil s policií a bylo mu řečeno, že to dělat nemá pokud probíhá soud, že by se to mohli dozvědět ve firmě Mezins. Tuto skutečnost žalobce opakoval i v rámci pohovoru konaného dne 24.6.2013. Ohledně obav souvisejících s jeho zapojením do trestního stíhání žalobce uvedl, že byl po dobu tří let zařazen do programu na ochranu svědků, toto řízení skončilo v jejich neprospěch a nebylo jim prodlouženo vízum. Proto požádali o mezinárodní ochranu. Dodal, že v současné době v ČR žije spolu se svou přítelkyní S. G. a se svým bratrem a že se živí příležitostnými brigádami. Součástí správního spisu jsou údaje infobanky ČTK – Země světa – Ukrajina, zpráva MZ USA o dodržování lidských práv za rok 2011 na Ukrajině ze dne 24.5.2012, údaje o Ukrajině mezinárodní organizace pro migraci (IOM) ze srpna 2012, informace MZV č.j. 113285/2012-LPTP ze dne 19.9.2012, informace MZV č.j. 121230/2011-LPTP ze dne 7.12.2011, informace MZV č.j. 129871/2010-LPTP ze dne 19.1.2010. Ve správním spisu je také založena obžaloba Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 1.3.2011 č.j. 1 KZV 29/2010-830 a rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 43 T

3/2011 ze dne 2.11.2011, kterým byli obžalovaní R. M., V. F., D. K. a P. T. zproštěni této obžaloby.

Podle ust. § 12 zák. o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je buď to pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Dle ust. § 14a citovaného zákona se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu

takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

V daném případě žalobce v průběhu celého správního řízení opakovaně uváděl v podstatě jediný důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to obavu, že v případě návratu na Ukrajinu bude vystaven nebezpečí ze strany osob, proti kterým svědčil v rámci trestního řízení konaného v České republice, resp. ze strany zprostředkovatelku na Ukrajině, která mu zajistil předchozí vycestování ze země. V této souvislosti měl žalobce za to, že žalovaný svým rozhodnutím porušil ust. § 12 a § 14a zákona o azylu, když jím uváděné skutečnosti v průběhu azylového řízení dosvědčují, že mu hrozí pronásledování ve smyslu těchto zákonných ustanovení. K vytýkanému porušení ust. § 12 zákona o azylu je především nutno uvést to, že výčet důvodů, pro které lze mezinárodní ochranu podle tohoto ustanovení udělit, je taxativní a že ani jeden z těchto důvodů žalobce v průběhu řízení nejenže neprokazoval, ale ani neuváděl. Nebylo tedy prokázáno, že žalobce byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, tedy že v tomto směru vyvíjel ve vlasti nějakou činnost. Nebyl také prokázán jeho odůvodněný strach z pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy že by žalobce měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státu, jehož občanství má, nebo, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Naopak žalobce za důvod opuštění země původu při pohovoru uvedl, že z Ukrajiny odjel z ekonomických důvodů, kdy se rozhodl pracovat v Evropě.

Další žalobní námitkou žalobce bylo údajné porušení ust. § 14a zákona o azylu. Toto ustanovení umožňuje udělit cizinci doplňkovou ochranu v případě, že nesplňuje důvody pro udělení azylu a měl by být navrácen do země původu, kde mu hrozilo skutečné nebezpečí

vážné újmy. Pojem vážné újmy pak definuje odst. 2 citovaného ustanovení, jak je ostatně shora uvedeno. Tuto vážnou újmu žalobce spatřoval v obavách ze msty od osob, proti nimž svědčil v průběhu trestního řízení, které bylo uskutečněno v České republice, tak i v obavách z jednání zprostředkovatelky, která mu zajistila možnost výjezdu z Ukrajiny. Žalobce se obával o zdraví a život svůj i osob jemu blízkých. V této souvislosti v žalobě popsal fungování tzv. „klientského systému“ ohledně zprostředkovávání volných pracovních míst migrantům, kteří přicházejí z Ukrajiny do České republiky a formy jejich podvodů či vydírání. Jak ovšem vyplývá z provedených pohovorů se žalobcem a jak na to ostatně poukazuje i v odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný, žalobce opakovaně Ukrajinu navštívil v době, kdy probíhalo zmíněné trestní řízení, pobýval v místě svého bydliště, přičemž žádnou konkrétní osobou (a tedy ani zprostředkovatelkou) nebyl vyhledáván. Žalobce sám sdělil, že jeho příbuzní na Ukrajině žádné potíže ze strany soukromých osob ani státních orgánů nemají. Jestliže žalobce oponoval tím, že se jeho matka obracela na policejní orgány, které ve věci nic nečinily, pak na druhé straně si jeho matka na postup tamní policie nikde nestěžovala a nedomáhala se sjednání nápravy. Argument žalobce, že pobýval v době trestního řízení na Ukrajině, kdy byl chráněn Policií ČR, je dle názoru soudu irelevantní, neboť v případě ohrožení jednání soukromých osob by mu nepochybně nebyla česká policie schopna poskytnout pomoc na území Ukrajiny. V neposlední řadě je nutno poukázat na to, že pokud by protiprávní jednání výše uvedených soukromých osob žalobci v zemi původu hrozilo, lze se domáhat podle informací o Ukrajině pomoci u příslušných státních orgánů i nevládních organizací. Navíc z informace MZV ze dne 19.5.2012 vyplývá, že existuje možnost podání stížnosti proti postupu pracovníků Ministerstva vnitra Ukrajiny a prokuratury (i když málo efektivní), že je možno se obracet s těmito stížnostmi i na institut ochránce lidských práv (ombudsmana) a že existuje možnost podání stížnostmi na nečinnost státních orgánů. Z uvedeného činí krajský soud závěr, že v případě návratu nehrozí žalobci nebezpečí vážné újmy ve smyslu shora citovaného zákonného ustanovení § 14a zákona o azylu a je tedy i tato žalobní námitka nedůvodná.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl, přičemž rozhodl v souladu s ust. § 51 s.ř.s. bez nařízení jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., jelikož procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení neuplatňoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 15. prosince 2014

pokračování

-6-

61Az 7/2013

JUDr. Petr Indráček
samosoudce